

Warszawa, 7 września 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

B 65 d 3/222

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 21800.

Kl. 54 a, 5/05.

Carlos Butty
(Buenos-Aires, Argentyna).

Puszka z tektury.

Zgłoszono 28 listopada 1933 r.
Udzielono 5 lipca 1935 r.

Przedmiot wynalazku niniejszego stanowi puszka o bardzo prostej i ekonomicznej budowie z arkusza tektury, z którego wytwarza się puszkę, zamkniętą szczelnie, przyczem jej zawartość pozostaje całkowicie oddzielona od wszelkiego tworzywa, mogącego ją uszkodzić, jak np. od samej tektury albo od części metalowych.

Puszka niniejsza umożliwia przechowywanie nietrwałych ciał stałych lub ciekłych w tych samych warunkach, jak w puszkach szklanych lub blaszanych, a jest od nich tańsza, ponieważ jest wykonana z materiałów takich, jak tektura, paski cynowe, łączące ścianki, oraz tanie powłoki, jak np. papier nieprzemakalny, folja cynowa lub glinowa.

Puszka posiada kształt pryzmatu, walca, stożka, ostrosłupa lub zestawienia tych form o podstawie np. kolistej, kwadratowej, prostokątnej lub eliptycznej.

Kadłub puszki składa się ze ścianki podwójnej, sporządzonej z arkusza materiału giętkiego, przyczem brzegi podłużne ścianki są połączone ze sobą paskiem metalowym, wygiętym w ten sposób, że w przekroju posiadają kształt dwóch symetrycznie ku sobie zwróconych liter S, połączonych końcami górnymi, dzięki czemu powstaje para kanałów zewnętrznych (wytworzonych z dolnych części zygzaka) oraz symetryczny kanał wewnętrzny (otrzymany z górnych części zygzaka). Brzegi arkusza, z którego wytworzona jest ścianka we-

wewnętrzna puszkii, są wpuszczone do kanału wewnętrznego, a brzegi arkusza, z którego składa się ścianka zewnętrzna, — w kanały zewnętrzne, przyczem całość poddaje się stłoczeniu w celu osiągnięcia szwu, nieprzepuszczającego powietrza i wody.

Złącze o poprzecznym przekroju, wskazanym powyżej, jest już wprowadzone znane, lecz stosowano je wyłącznie tylko do łączenia brzegów podłużnych pojedynczego arkusza bez stosowania kanału wewnętrznego.

Dotychczas brzegi arkusza, z którego wytwarza się puszkę, wprowadzano w kanał wewnętrzny i stłaczano następnie złącze, spłaszczając ścianki szczytową i denną kanału wewnętrznego, przyczem powstawało połączenie, do którego przylegały zagięcia kanałów zewnętrznych tego złącza.

Rzecz prosta, że w ten sposób powstaje nieosłonięty pasek metalu wzdłuż szwu puszkii po stronie wewnętrznej i po stronie zewnętrznej. Ponadto przy najsilniejszym nawet ciśnieniu nie można było wytworzyć szwu, zapewniającego szczelność, bez lutowania lub zabiegów podobnych.

Złącze z paska metalowego według wynalazku niniejszego umożliwia natomiast uzyskanie szczelnego na cieple szwu w drodze stłoczenia złącza oraz dzięki temu, iż brzegi ścianki wewnętrznej są zagięte około dolnych części zygzakowatych pasków i wprowadzone do kanału wewnętrznego, przyczem samo złącze nie sterczy wewnątrz puszkii. Odizolowanie zawartości puszkii od arkusza zewnętrznego osiąga się przez pokrycie arkusza wewnętrznego jakimkolwiek tworzywem, nieulegającym z łatwością zmianom, w rodzaju np. folii glinowej lub cynowej, papieru nieprzemakalnego, albo też przez powleczenie arkusza wewnętrznego, np. z tektury, t. j. wewnętrznej powierzchni puszkii, warstwą tworzywa, nieulegającego zmianom.

Odizolowanie zawartości puszkii od metalu, znajdującego się w szwie, osiąga się

przez wprowadzenie brzegów arkusza wewnętrznego do kanału wewnętrznego, aby metal złącza wewnątrz puszkii został całkowicie pokryty tym arkuszem.

Puszkę należy zaopatrzyć w odpowiednią pokrywę i denko, przymocowane w sposób dowolny bądźto na stałe, bądź odejmowalnie.

Na rysunku uwidoczniono przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia widok, częściowo zaś przekrój puszkii wraz z zamocowanymi na stałe pokrywkami; fig. 2 przedstawia przekrój poprzeczny wzdłuż linii A — A na fig. 1; fig. 3 i 4 przedstawiają przekrój oraz widok boczny złącza, fig. 5 i 6 — szczegóły złącza przed stłoczeniem i po stłoczeniu go.

Ścianka puszkii (fig. 1 i 2) składa się z wewnętrznego arkusza 1 materiału giętkiego, np. tektury, oraz z arkusza zewnętrznego 2 z podobnego materiału. Arkusz wewnętrzny może być wyłożony warstwą wewnętrzną 3 z materiału, nieulegającego z łatwością zmianom, np. folii cynowej lub glinowej, papieru nieprzemakalnego i t. d., który można przykleić do tektury albo też umieścić luźno. Warstwą ta ma na celu przechowywanie zawartości puszkii lub ścianek jej w stanie niezmiennym, bądźto chroniąc je od przenikania wilgoci, bądź zapobiegając ulatnianiu lub przesączaniu się jej składników, bądź wreszcie izolując zawartość puszkii od tych jej części, które mogłyby wywoływać zmiany tej zawartości, a więc np. od tekturowej ścianki lub od złącza.

Boczne brzegi arkuszy 1 i 2 są połączone ze sobą złączem 4, wytworzonym z płaskiego paska blachy, zgiętego tak, aby przed nałożeniem złącze miało przekrój według fig. 3, a po nałożeniu — przekrój w kształcie podwójnej litery S (fig. 6). W tym złączu cynowem powstają dwa symetryczne kanały zewnętrzne 5 i dwa symetryczne (połączone ze sobą) kanały wewnętrzne 6. W brzegach złącza przebiega się otwory,

których wygięte obrzeża na stronie wewnętrznej kanałów zewnętrznych 5 tworzą pazurki 7, wgniatające się w arkusz tekturowy 2.

Przy łączeniu ścianek boczne brzegi arkusza wewnętrznego 1, zaopatrzonego w warstewkę 3, wprowadza się do kanału wewnętrznego 6 złącza 4, a brzegi boczne arkusza zewnętrznego 2 — do kanałów zewnętrznych 5. Następnie tak połączone części stłacza się szczelnie ze sobą zapomocą odpowiedniego narzędzia, odginając nawewnątrz brzegi, zaciśnięte we wspólnym kanale 6, oraz rozplaszczając je na ściankach kanałów zewnętrznych 5, przyczem jednocześnie brzegi arkusza 2 zostają podobnie mocno zaciśnięte.

W tem położeniu złącze 4 uzyskuje gładką powierzchnię zewnętrzną i tworzy nierozciągliwe połączenie dwóch odgiętych ku tyłowi brzegów arkusza 1, zapobiega w ten sposób ich rozłączeniu i stwarza puszkę nader odporną. Kształt oraz wielkość zgięć złącza 4 dobiera się w ten sposób, by odgięte części 8 arkusza wewnętrznego 1 zostały mocno zwarte i dociśnięte jedna do drugiej, przyczem w miejscu tem stykają się one powierzchniami, zaopatrzonymi w warstewkę 3, tak iż wewnętrzna powierzchnia ścianki jest zupełnie gładka i w jej ciągłości niema takiej przerwy, by zawartość

puszki mogła stykać się ze złączem metalowem 4, albo z łatwością przesączać się przez to złącze. Pożądana szczelność względem powietrza oraz izolacja zostają w ten sposób zapewnione należycie.

Zastrzeżenie patentowe.

Puszka z tektury, zawierająca ściankę zewnętrzną i wewnętrzną oraz złącze metalowe, łączące brzegi podłużne tych ścianek, przyczem przekrój poprzeczny złącza posiada kształt dwu (lub paru) symetrycznych zygzaków, tworzących parę zewnętrznych kanałów przeciwnych oraz wspólny kanał wewnętrzny, znamienna tem, że podłużne brzegi ścianki wewnętrznej są wpuszczone we wspólny kanał wewnętrzny, przypadający ponad kanałami zewnętrznymi, a brzegi podłużne ścianki zewnętrznej są wpuszczone w te kanały zewnętrzne, przyczem części te są złączone tak, iż po stłoczeniu złącza końce zygzaków przypadają między ściankami zewnętrzną i wewnętrzną, a brzegi ścianki wewnętrznej — zewnątrz ścianki zewnętrznej, lecz wewnątrz kanału wewnętrznego.

Carlos Butty.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

